CIPRIAN MĂCEȘARU
ȘI SE FĂCU ÎNTUNERIC

NEXT PAGE

Ciprian MĂCEȘARU (n. 7.09.1976, Câmpina) a publicat proză, poezie, eseu, jurnal, literatură pentru copii, interviuri. Printre cărțile sale se numără microromanele *Trecutul e întotdeauna cu un pas înaintea ta* și *Portbagaj*, volumele de versuri *Locul în care n-am ajuns niciodată* și *Numele meu este Bryan Ruiz*, eseul epistolar (scris împreună cu Dan C. Mihăilescu) *Despre nerăbdarea de a fi răbdător*, experimentul poetico-istorico-artistic *Trei sute de ceaușești liliputani* (în colaborare cu Vladimir Tismăneanu și Mihail Coșuleț), jurnalul cultural *Focul din tâmplă*, cartea pentru copii *Super! Sunt un gândac*, pentru care a semnat nu doar textul, ci și ilustrațiile. Este prezent în mai multe antologii și a câștigat câteva premii. A fost tradus cu proză și poezie în italiană, cehă, engleză, ebraică, idiș, bulgară. De asemenea, Ciprian Măceșaru este și muzician (toboșar și compozitor). A făcut parte din diferite formații, cele mai cunoscute dintre ele fiind Hotel Fetish și Toulouse Lautrec.

Volumul *Și se făcu întuneric* cuprinde opt povestiri poetice, ironice, viguroase, în care aproape toate personajele sunt în căutarea unei soluții salvatoare, a unei ieșiri din impas.

Desenul de pe copertă, intitulat *Insieme ancora*, este opera Simonei Vilău.

ISBN 978-606-94553-1-9

Ciprian Măceșaru

ȘI SE FĂCU ÎNTUNERIC

Editura NEXT PAGE
București, 2018

Pe copertă: *Insieme ancora*, de Simona Vilău
Coperta şi tehnoredactarea: Crista Măceşaru

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
MĂCEŞARU, CIPRIAN
Şi se făcu întuneric / Ciprian Măceşaru. - Bucureşti : Next Page, 2018
ISBN 978-606-94553-1-9

821.135.1

DELAY

În seara aia oprisem sonorul. Stăteam pe canapea și mă uitam la returul dintre Steaua și Ajax din Europa League. În prima manșă, la Amsterdam, Ajax câștigase cu 2-0. Beam bere și așteptam cu înfrigurare reacțiile lui Gherasim, vecinul din apartamentul de deasupra. Din nu știu ce motiv, la televizorul meu imaginea ajungea cu o întârziere de vreo cinci secunde, astfel că reacțiile vecinului mă ajutau să prevăd viitorul. Când l-am auzit urlând de bucurie, am început și eu să strig „GOOOOOL!, GOOOOOL!", deși la televizorul meu încă nu preluase Latovlevici mingea pe piept și nu îl lobase perfect pe portarul advers.

Ioana îmi spunea mereu că între reacțiile noastre, între aspirațiile noastre, ba chiar și între sentimentele noastre există o defazare. Niciodată nu puteam fi suficient de spontan pentru ea. Îmi spunea că am *delay*.

O cunoscusem la mare, pe când purta cercei mari și părul creț. Eu aveam

un serviciu bun și mă consideram un tip plin de calități. Plesneam de încredere. Ioanei i-a plăcut asta.

Ne-am căsătorit după doar șase luni. Păream perfect sincronizați, ne mergea din plin. Apoi, ușor-ușor, am început să pierd teren. Apăruse decalajul. M-am îngrășat, am chelit, am rămas fără serviciul ăla bun. Ea arăta la fel de suplă și de frumoasă, chiar dacă nu mai purta cercei mari, „cercei de țigancă", cum spunea, și nici nu mai avea părul creț. Începusem să ne certăm, îmi vărsam tot mai insistent amarul în băutură, nu găseam resurse să-mi revin.

Când Gherasim a pornit din nou să zbiere de bucurie, înainte ca și la televizorul meu să șuteze Vlad Chiricheș spectaculos, din voleu, trimițând mingea sub bara transversală a porții lui Vermeer, tot din apartamentul de sus s-a auzit și chițăitul inconfundabil al soției mele. Am deschis gura și, ca un balon dezumflându-se brusc, am spus doar: „Gooo…".

Acum locuiesc singur, apartamentul l-am vândut, am împărțit banii cu Ioana. Cu partea mea am reușit să-mi cumpăr o garsonieră.

Din când în când mă uit la pozele noastre și descopăr lucruri noi, umbre pe chipul ei, nerăbdare, dezamăgire, felul în care-i privea pe unii bărbați, felul în care le zâmbea, toate lucrurile astea par acum evidente, erau acolo, nu știu cum de nu le-am observat.

Gherasim a luat-o de nevastă, i-a cumpărat o mașină și ea a început să poarte din nou cercei de țigancă.

Într-o zi, ne-am întâlnit. Era însărcinată, dar nu mi-a păsat, i-am zis că vreau să stăm de vorbă.

„Ca pe timpuri", am adăugat.

O prostie, evident, însă ea mi-a zâmbit.

Am intrat într-o cofetărie și, după vreo cinci minute de măcinat în gol, i-am declarat fulgerător că încă o iubeam. A privit prin geamul mare al vitrinei și, ca niște aburi, din gura ei au ieșit câteva cuvinte:

„Trebuie să plec, e târziu".

Vedeam cuvintele lovindu-se de geam și lunecând pe el în sus și în jos, incapabile să treacă mai departe.

Nici măcar nu s-a atins de amandina

pe care o comandase, s-a ridicat și-a plecat. Din boxe se auzea *Don't Come Around Here No More*, de la Tom Petty and the Heartbreakers.

Am luat amandina și am mâncat-o încet. Am băut apa rece pe care tot ea o comandase. Eu nu cerusem nimic. M-am temut că nu-mi vor ajunge banii.

„Sunt full", i-am spus, prefăcându-mă că mâncasem regește cu puțin timp înainte.

Am plecat apoi și eu.

În noaptea aceea vântul a bătut cu putere și geamurile balconului au zdrăngănit ca o armată de sertare cu tacâmuri. De mult trebuia să le fixez. Căzuse chitul și acum nu mai erau ținute decât de niște cleme de aluminiu. Ascultam zgomotul în picioare, nemișcat. Nu știu cât timp am stat așa. La un moment dat, o energie care-mi era necunoscută m-a făcut să ies pe balcon, să rup o cutie de carton în mai multe bucăți și să vâr acele bucăți între geamuri și cadrul metalic. S-a făcut liniște. Doar vântul șuiera neputincios ca un șarpe știrb. Am privit blocurile din jur. Ici-colo se zărea câte o fereastră luminată.

LEOAICA

Iuliana era o poetesă, admiratoare până la ceruri și înapoi a lui Nichita. Avea părul lung, ondulat și roșcat, o adevărată prerafaelită, mustea de patetism, de cuvinte ca „frumos", „minunat", „înger", „lacrimi" și „zbor" și era o bisericoasă, o smerită, iubirea țâșnea din ea de peste tot, ca atunci când se sparg dintr-odată țevile de apă dintr-un bloc întreg.

Am întâlnit-o la un cenaclu, am ascultat-o citind poezele cumplit stănesciene, apoi, pe un șervețel, i-am scris un poem, câteva versuri în stilul maestrului, prefăcându-mă că le-am născocit chiar atunci:

„Dacă pe pagina din stânga ar fi un poem despre tine,
iar pe cea din dreapta unul despre mine,
n-aș mai deschide niciodată cartea,
de teamă să nu fim despărțiți".

Am văzut-o cum se lichefiază, cum

încep să-i ardă ochii, de parcă în ea ar fi existat un fochist nebun care-i umplea cu cărbuni inima încinsă.

Era o tipă sexi. Pe sub hainele de hipioată ortodoxă se unduia un corp voluptuos, dar când am ajuns în garsoniera mea și am întins-o pe pat, a devenit dintr-odată inertă, un bolovan scufundat în așternuturi. Degeaba i-am șoptit la ureche:

„Trupul tău e cerul pe care zboară mâinile mele".

Leoaica tânără paralizase, își pierduse colții și ghearele, se alesese praful de entuziasmul de până atunci, semăna cu o valiză căreia te chinui să-i desfaci cataramele înțepenite.

În restul timpului era toată numai simțire, flacără, avânt, în ciuda timidității. Se înroșea, obrajii ei pistruiați aproape că se confundau cu părul, dar nu se oprea, nu se bâlbâia, continua să-ți spună ce și cum, să-ți zâmbească, să te asigure că există „oameni frumoși", că și tu ești de fapt la fel. Vorbele îi erau tandre, cumsecade, nimic nu ieșea viu din zâmbetul ei moale.

Dar cel mai tare mă enerva când îmi vorbea despre Dumnezeu. Dumnezeul

ei mă lua mereu de urechi, iar eu îmi pun problema Creatorului într-o manieră prea puțin apropiată cărților sfinte. Nu are niciun sens să încerci să cuprinzi necuprinsul, el se găsește și-ntr-un vârf de ac, dar tocmai de aceea nu ajungi să cunoști nici măcar acel vârf de ac, așa cred. Nu ne putem opri uimirea în fața lumii. Din nimic s-a născut ceva, o mică scânteie în bezna nimicului și nimicul a scuipat un univers. Îmi imaginez uneori că plutim în lichidul amniotic din placenta unei femei, ar fi mai frumos așa, poate că forța dilatatoare a universului este un bebeluș care crește. Mi se-nvârt gândurile astea în cap ca niște moriști, mi se pare că suntem și nu suntem în același timp, că universul e atât infinit, cât și inexistent, că microcosmosul și macrocosmosul sunt expresia acestei naturi duale, paradoxale, ceva ce tărtăcuța noastră nu poate cuprinde. Încercăm să vedem cât mai departe în spațiu și cât mai adânc în atom, dar rămânem chiori, oricâte victorii am obține. În fond, nu ne putem îndepărta niciodată, suntem ceea ce căutăm, „vederea" noastră e limitată, nu degeaba sunt destui cei care spun că doar

prin meditație putem smulge ceva, ceva infim, cât o particulă de nisip, din infinitul care ne cuprinde și din infinitul pe care-l cuprindem. Unii caută „porțile" folosind droguri, alții religia, poezia sau muzica, adesea se vorbește despre har, despre intuiție, despre dimensiuni paralele.

„Disperarea mea – i-am mărturisit Iulianei – e că moartea înseamnă sfârșitul sinelui. Nu trăiesc disperarea creștinului care știe că prin moarte nu se poate muri, că sinele este indestructibil. Sunt un vicios. Viciul nu lungește viața și nici nu promite alta, de multe ori nu face decât să o scurteze pe singura de care suntem siguri, dar e real și e sincer. Credința e mai mult o stare, un fenomen irațional."

Ce rău am speriat-o!... M-a mângâiat pe cap și mi-a spus dogorind de iubire:

„Ce orori poți să spui, ce orori!"...

N-am rezistat mult împreună. Mă plictiseau emoțiile ei albe, strălucitoare, cearșafuri imaculate expuse ostentativ. Într-o dimineață, ne găseam în bucătărie și ea îmi vorbea, îmi spunea despre cum s-ar putea schimba lumea într-o secundă dacă oamenii ar dori cu adevărat acest lucru.

Atunci am cedat. Am lunecat cu pliculețul de ceai în cană, tras de greutatea lui pe fundul unui ocean. De-acolo am văzut fereastra care decupa o bucată de cer, fundul unei bărci și ciupiturile vâslelor, ca niște picături de ploaie. Lent, barca a dispărut din cadrul ferestrei.

Nu știu câte minute trecuseră, ce îmi mai spusese Iuliana și nici dacă eu scosesem vreun sunet, dar îi curgeau lacrimi groase pe obraji și îi tremura buza de jos.

De unde tot tai, ceea ce-ți rămâne până la urmă nu mai e același lucru, așa cum un atom de plumb, să zicem, n-o să mai fie plumb dacă îl deposedezi fie și doar de unul dintre cei 82 de protoni. Nu mai eram plumb pentru Iuliana, devenisem altceva. Sau poate că abia atunci se convinsese că nu fusesem de fapt niciodată plumb, că nu mă putea pune pe firul undiței sale, că nu va putea, prin urmare, prinde niciodată cu mine peștișorul de aur.

„Ești un monstru!", mi-a strigat înainte de a ieși pe ușă.

LECȚIA

Discipolul mergea îngândurat în urma maestrului. Avea îndoieli. I-ar fi plăcut să fie în apartamentul său confortabil, nu să străbată pe jos pustietatea asta, sub soarele ucigător. Se aflau într-o zonă de stepă și urcau o coastă abruptă și plină de tufișuri, către ruinele unei cetăți medievale. Apa li se terminase, erau epuizați și flămânzi. Pe chipul tânărului se putea citi o disperare crescândă. Ajunseră între ruine și se așezară pe niște pietre, la umbra unui zid. Maestrul începu să vorbească:

„Ce aș avea astăzi să-ți spun, decât că habar n-am ce și cum trebuie să spună omul ceva pe lumea asta? De aceea, îmi vine să tac, să tac de-adevăratelea. Nu la moarte mă gândesc, stai liniștit. Moartea ar putea veni pur și simplu. Când nu te mai gândești la ea, la subiectul ăsta de rahat care e moartea cea neagră și înspăimântătoare, înseamnă că ai depășit-o. Ea poate să vină în fugă după tine, să te ajungă din urmă, dar va descoperi un individ indiferent.

Vorbesc acum despre moarte doar pentru că vreau să-nțelegi ce se-ntâmplă cu mine, iar între noi, contrariată, stă ea. Pe ea o vezi mai întâi, asta e tot. Nu poți să faci pași înapoi în fața morții, dar poți să i-o iei înainte. Odată trecut pragul îți vei dori să taci, pentru că nimic, dar absolut nimic nu ți se va mai părea important. Am spus cuvintele astea doar pentru că ai tu nevoie de ele".

Discipolul începea să se enerveze. Maestrul închise zâmbitor ochii. Un vânt uscat și fierbinte porni să bată ușor. Vântul negru. *Kara-yel*, cum spun turcii. Tânărul se gândi că maestrul său se scrântise.

„Și acum ce facem?!", îl întrebă.

Maestrul ridică din umeri.

„Eu plec", zise tânărul, sătul de situație, și se ridică, dar văzu, la câțiva pași în fața sa, o viperă cu corn. Stătea nemișcată, ascunsă sub un arbust. Observă apoi, ceva mai departe, încă două.

„Aici e un cuib de vipere."

„Știu."

„Știi?!"

„Viperele astea nu ne pot face rău", zise maestrul deschizând ochii.

„*No shit!*", spuse discipolul, pierzându-și dintr-odată dorința de a mai fi respectuos.

„Noi suntem cei veninoși."

„Suntem?!"

„Tu cum crezi că rezistă ierburile stepei în fața ierbivorelor."

„Nu înțeleg."

„Ierburile poartă o bătălie chimică, devin toxice sau măcar greu consumabile."

„Măi, nea Ilie, ce legătură există între toate astea și ce te-am rugat?!"

„Vrei sau nu să înveți?"

„Vreau, cum să nu vreau?! Ești cel mai tare. Ești regele cartierului. Le-ai luat banii la toți."

„Mda, te gândești la bani."

„Cum nu?! Tu nu te gândești la bani?!"

„Trebuie să fii umil ca ierburile stepei. Umil și otrăvitor."

„Nea Ilie, vipera aia te-a mușcat de picior."

„Un mare jucător de table nu se sperie dintr-atât. Trebuie să-ți lași adversarul să creadă că e în avantaj."

Și zicând asta, maestrul făcu o

mișcare rapidă și călcă vipera pe cap.
„Na! Șase-șase, poartă-n casă!”

FABRICA DE DRACI

Aș fi putut foarte bine să nu exist. Nu ar fi fost nicio pagubă. Chiar nicio pagubă.

M-am născut din întâmplare, nu am fost răzuit cu undreaua din uterul mamei pe când eram cât aluna sau poate mai mare, nu am fost aruncat în veceu.

Nopțile-n care mama dispărea de acasă și știam că se-ntâmplă ceva rău erau nopți de infern. A doua zi, mama venea pe picioarele ei, sleită, și se temea de infecții. Așa erau vremurile pe-atunci, în Epoca de Aur.

Lui taică-meu nu-i păsa, pe când mama încă era o rană vie pe dinăuntru, el voia să se culce cu ea.

Altădată avea doar chef de scandal, simțea nevoia să se răcorească, să o acuze de toate ghinioanele sale.

Mama legăna dracii pe-un picior, că aşa se zice, că dacă bâţâi din picior înseamnă că legeni un drac. Erau dracii pe care i-i arunca tata de cum intra pe uşă, duhnind ca o distilerie.

Tata era pompier, dar mama spunea că lucra la Fabrica de draci şi că era foarte apreciat în meseria lui, că depăşea cu mult planul stabilit de conducerea unităţii. Tata, de când îl ştiam, drăcuia, se enerva imediat şi drăcuia, iar de fiecare dată când faci asta se spune că dai naştere unui drac. Cum să mai suporte şi biata maică-mea?! Era cu nervii la pământ. Dar ea nu drăcuia. În general, nu înjura. Câte un „naiba", în rest nimic. Şi cum stătea picior peste picior pe scaunul de răchită şi croşeta, numai ce venea taică-meu şi îi arunca la draci cu nemiluita. Şi ea ce să facă? Legăna pe picior dracii ăia, să-i adoarmă. Numai că nu reuşea întotdeauna şi taică-meu îi trăgea câte una de-i săreau undrelele cât colo. Când însă venea pământ de flori, mama se răzbuna cum putea. Îl aduna cu făraşul şi îl vărsa în cadă, apoi dădea drumul la apa rece să curgă peste el. Atunci chiar râdea, fiindcă nu-i mai era frică, ştia că era prea beat ca să o mai poată bate.

Şi totuşi, a fost o vreme când l-am iubit pe tata. Îmi plăceau palmele lui calde şi mari, zâmbetul său, dar mai ales îmi plăcea să-mi povestească. Îmi spunea tot

felul de lucruri care mă fascinau. Nu știam cât era adevăr și cât minciună, dar nici că-mi păsa.

Îmi vorbea mai ales despre prietenul său Bebe Blindărău, o namilă de aproape două sute de kilograme, o forță a naturii capabilă de isprăvi întâlnite numai în basme. Odată i-a săltat unuia mașina de cur, foarte puțin, cât să nu mai atingă cu roțile asfaltul, mașina avea tracțiune pe spate, individul, șofer începător, după ce se făLise în fața unor doamne și domnișoare cu jucăria sa cea nouă, accelera și nu înțelegea ce se întâmplă, se înroșise, transpira, își mușca buzele, femeile râdeau, el accelera și mai tare, verifica schimbătorul de viteze, nimic, mașina nu se clintea. Până la urmă, Blindărău a lăsat roțile pe carosabil și începătorul a țâșnit cu mașinuța sa cea nouă și frumoasă direct în copacul din apropiere. Îmi plăcea Bebe Blindărău, era un fel de Piedone, aș fi vrut să-l cunosc, dar tata mi-a spus că murise. Era înnebunit după dulciuri și nu a renunțat la ele nici după ce s-a-mbolnăvit de diabet. Douăzeci și cinci de amandine, ar fi cerut într-o zi, se jura tata. „Vi le împachetez?"

l-a întrebat vânzătoarea. „Nu, domnișoară, le mănânc acum." Și le-a mâncat. Când a murit, n-au putut să-l scoată din bloc decât cu o macara, pe geam. Locuia la etajul 4. În imaginația mea, Bebe Blindărău fusese un fel de zeu, chiar dacă murise, căci numai corpul unui zeu ar fi putut pluti ca un nor negru deasupra omuleților curioși, adunați în jurul macaralei.

Tata îmi povestea și că marea noastră gimnastă Nadia Comăneci era terorizată de Nicu Ceaușescu, unul dintre fiii dictatorului, că acesta, îndrăgostit, a obligat-o să devină amanta lui. Îmi era milă de Nadia și vărsam pentru ea lacrimi pe-ascuns. Priveam pozele din cartea pe care Ioan Chirilă i-o dedicase și îmi imaginam ce-i făcea Nicu, cum îi lua în brațe trupul androginic, cum o mângâia pe fundulețul de băiețel, pe sânii abia înmuguriți, cum își vâra sexul scârbos între pulpele ei de broscuță așezată pe o masă de disecție, cum săruta pe gură copila care, uluind lumea, dăduse peste cap tabela de la Montreal.

Îmi mai povestea despre marea invenție și totodată marele secret al lui

Henri Coandă, un scut de laser care ar apăra țara noastră, o cupolă care topește orice rachetă trimisă spre noi, orice avion, orice tanc, nici musca nu trece.

Și-mi mai povestea despre Best, fotbalistul lui preferat. Best a driblat într-o zi tot ce i-a ieșit în cale, inclusiv portarul, mi-a spus, și a oprit mingea pe linia porții. O clipă, jucătorii adverși au încremenit, așteptând ceea ce părea inevitabil, în vreme ce suporterii echipei lui Best deja țipau de bucurie, doar că Best a făcut stânga-mprejur cu tot cu minge, spre uluirea tuturor. Fundașii adverși nici nu mai știau ce să facă, Best i-a driblat încă o dată, acum în sens invers, pentru ca de la mijlocul terenului să se întoarcă din nou, să dribleze iarăși tot ce-i iese în cale. Coechipierii lui Best își puseseră mâinile-n șold și asistau ca la teatru, știau că nebunul nu se oprește până nu-și face damblaua, așa că l-au privit cum repetă figura, cum driblează portarul, pentru ca apoi în sfârșit să înscrie, împingând cu șpițul ușor mingea în poartă, doar doi-trei centrimetri dincolo de linia de var.

Îmi amintesc uneori toate astea – și

multe altele – când mă întorc seara acasă și fumez în bucătărie, lângă fereastra deschisă, cu picioarele sprijinite de aragaz, speriat de singurătate. Îl văd pe bărbatul care povestea folosind mereu și mereu aceleași formule, aceleași fraze ce nu îngăduiau vreun amendament logic sau stilistic. Erau fraze definitive, perfecte, nu le puteam, și nu pot nici acum, auzi decât prin vocea tatălui meu.

Apoi a început să uite, din poveștile sale n-au mai rămas decât frânturi, așchii, până la urmă au dispărut și acestea, s-au șters, străinul n-a mai vorbit nici de Best, nici de prietenul său Blindărău, totul a fost transferat în memoria mea, un copy-paste reușit, particularitățile, inflexiunile, exagerările, culorile, totul a fost scris ca pe-un CD în mintea mea.

Tata își amintește acum tot mai rar de mine. Mama e singura pe care-o aduce „la viață" destul de frecvent. Își amintește de ea pentru a o drăcui încă o dată, și încă o dată, dar mama leagănă din picior și dracii cad buimăciți într-un somn lung și greu. Nu-l poate ierta, cum nici eu nu o pot face.

ȘI SE FĂCU ÎNTUNERIC

Bez Buldırabız! („Noi putem!")
Motto-ul neoficial al Republicii Tatarstan

Am cunoscut-o pe când locuiam la primul etaj al unei clădiri de secol XIX, într-o încăpere care semăna mai degrabă cu un hol, poate că asta și fusese cândva, în care se găseau un pat îngust, un dulap pentru haine și câteva rafturi pentru cărți. Mai aveam la dispoziție o chicinetă, singura încăpere cu fereastră, precum și o toaletă cu duș, în care, din cauza tavanului ce cobora dinspre ușă spre peretele opus, nu puteam umbla decât cocoșat.

Într-o zi, stăteam în pat, rezemat de pernele mari primite de la mama, și citeam un roman de Virgilio Piñera. Câteva muște se tot așezau pe nasul meu, pe fruntea mea, pe părul meu. Le îndepărtam apatic, mișcând din mâna moale ca un pește. Apoi s-a auzit soneria. Nu era Myagorus, zeul care alungă muștele, era Valentina. Îi trebuia un clește. Abia se mutase, deasupra, într-un apartament cu două camere. Așa a intrat în viața mea, într-o zi cu muște și un autor cubanez.

Au fost apoi între noi gesturi

mărunte, întâlniri întâmplătoare, cuvinte oarecare, ea însă a știut să tragă ușor, foarte ușor de sertar, până când m-a scos la iveală ca pe-o pereche murdară de chiloți.

„Oamenii ca tine sunt cei mai enervanți", mi-a spus mai târziu, văzându-mă neputincios.

Avea dreptate, nu eram în stare să înțeleg cum se descurcă ceilalți, și cele mai mici probleme din viața de zi cu zi mă chinuiau, mă îngrozeau, eram veșnic inadaptat, naiba știe cum de făceam o impresie bună, nu reușeam aproape nimic. Lumea credea în mine, eram tânăr, păream să, ăsta eram: *păream să*. Îmi jucam destul de bine rolul, dar, chiar și așa, percepția celorlalți era de neînțeles.

Pe Valentina însă nu am păcălit-o. Locuiam de-acum împreună, în apartamentul ei, și avusese timp să mă studieze. Când stăteam de vorbă cu ea păream o linguriță învârtită inutil într-o cafea fără zahăr, fără lapte, o cafea neagră ca noaptea și tare ca o injecție intracardiacă.

„Când te-am cunoscut am crezut că ești foarte deștept. Vreun geniu sărac. Ești doar un omuleț fricos", mi-a spus.

M-am străduit să-i schimb această impresie. I-am telefonat unui amic care îmi propusese să țin o rubrică în *Dialog social*, o revistă de luat în seamă. Propunerea era încă valabilă. M-am apucat îndată de treabă. Am scris despre repulsia mea față de orice formă de extremism, despre credința că nicio doctrină nu e infailibilă și suficientă, despre neutralitatea binelui, dar tot felul de indivizi mi-au strigat că umblu după cai verzi, că nu există Bine Absolut, că „oamenii mai și greșesc", că „nu sunt sfinți". Inutil încercam să mă apăr, ei știau una și bună:

„Povești, baliverne!"

„E vorba – ziceam -- despre asumarea greșelilor, despre condamnarea acțiunilor criminale, indiferent dacă sunt dintr-o tabără sau alta. Răul e rău indiferent cine-l face."

Degeaba aveau urechi, nimic nu voiau să audă, ei știau, și cu asta basta, să nu le dea nimeni lecții, doctrina lor nu e deloc vinovată, cealaltă e nenorocirea, urgia, potopul, ziceau unii, ba nu, săreau ceilalți, e tocmai pe dos. Așa o țineau la nesfârșit. Ba unii, ba alții. Trebuia să

renunț, aș fi ajuns la balamuc.

Am abandonat rubrica din *Dialog social* și-am început să lucrez la primul meu roman. Eram sătul până-n gât de politică, dar mai ales de vulturii care-mi mâncaseră ficatul cu criticile lor. Voiam să fiu romancier, asta visasem de când mă știam. Am participat însă, atunci când exploda mămăliga, la proteste de stradă, am strigat huo aia!, huo ailaltă!, jos cutărescu!, jos icsulescu!, sperând că țara se poate vindeca, că se poate schimba cu adevărat, din temelii, și Valentina, care voia întotdeauna să fim în prima linie a manifestațiilor, părea mulțumită, doar că, până la urmă, văzând că politicienii și – mai ales – grosul populației nu-și schimbă atitudinea, mi-am pierdut încrederea în ceea ce făceam noi acolo, iar asta avea să fie principala cauză a despărțirii noastre.

„Deși totul e putred – spuneam –, românul se hlizește, țopăie, hop!, hop!, se descurcă, întotdeauna se descurcă, e dat naibii, nu-i trebuie reguli și organizare, driblează legile cu energia și voioșia cu care joacă sârbe și hore, n-o să-l schimbe nimic, putem ieși noi cât vrem în stradă,

suntem prea puțini, nu avem antidot, țării ăsteia îi trebuie un transplant de coloană vertebrală."

O vreme, Valentina a tăcut, nu părea prea deranjată de atitudinea mea, iar eu am căpătat curaj, ce mă mai înfoiam, cum ștergeam pe jos cu toți naivii care credeau că pot schimba ceva, eu, lucidul, raționalul, cel care nu putea fi șmecherit, manipulat, grozav mai eram, cu cât trăncăneam mai mult, cu atât deveneam mai convins de vorbele mele, numai că într-o zi Valentina mi-a spus că nu vrea să o molipsesc cu slăbiciunile mele, că gândim, prin urmare, prea diferit, că e imoral să nu reacționezi când se întâmplă ceva rău. Așa că mi-a dat papucii.

M-am mutat într-un bloc socialist, într-o garsonieră, la etajul al treilea. Lucram pentru o editură, redactor. De bine, de rău reușeam să împing bolovanul. Am încercat să-mi găsesc cât mai repede o femeie care să mă ajute să o uit pe Valentina, dar n-am prea avut noroc. Mă culc din când în când cu Amalia, chelnerița de la barul din apropiere, sau cu vreo prostituată, dar încă mai sper să întâlnesc

pe cineva, o femeie cumsecade, cineva care să-mi pună cu tandrețe piciorul pe grumaz și eu să mă prefac bucuros mort. De curând însă am rămas fără serviciu și, în condițiile astea, e cu atât mai greu să-mi găsesc pe cineva. Trăiesc din mici colaborări, din drepturile rahitice de autor, dar mai ales din banii pe care mi trimite mama. Nu sunt o partidă prea bună. Chiar deloc. Și nici tânăr. Patruzeci de ani înseamnă ceva. Încerc, totuși, să nu pierd obișnuința vieții normale. Ies dimineața din bloc, de luni până vineri, mă grăbesc să prind troleibuzul. Ca o femeie jenată de sânii prea mari când aleargă, zâmbesc de teamă să nu fiu deconspirat. Sunt un străin, un organ incompatibil cu societatea.

Cobor la capătul liniei, fumez și privesc troleibuzele cum se duc și revin. Îmi imaginez că sunt un mare orator, că țin un discurs înflăcărat, că vorbesc în buchetul de microfoane al unei înalte tribune, în a fața a mii de oameni deznădăjduiți:

„Trebuie să cântăm, fiecare în celula lui de traficant de nimic, să ne batem cu pumnii în piept pentru ceva. Să vindecăm orbul din noi, să-i livrăm puțină

înflăcărare direct în orbite. Să strigăm ura! Să bifăm în chestionare cât mai multe răspunsuri utile, să ne scuturăm după fiecare înec precum un câine după o baie perfectă etc., etc."

În realitate sunt un orator execrabil. Timid, bâlbâit, plicticos. Mă sufoc. Mă-nroșesc. Sunt fiert ca un rac. Transpirația îmi curge șiroaie. Dar am încercat să mă vindec. Într-o zi frumoasă de vară am fost „tânărul nostru conferențiar". Așa m-a prezentat doamna grăsuță și amabilă publicului elevat din sala mică a Ateneului Român, unde urma să se joace piesa *Nunta însângerată*. Mă îmbrăcasem cu unicul meu costum, iar în picioare aveam pantofii cărora le lipisem cu superglue tălpile crăpate. *Olé!* Trebuia să îl prezint, așadar, pe Federico Garcia Lorca. În treizeci de minute, așa îmi spusese doamna grăsuță și amabilă. Să vorbesc în fața publicului fusese întotdeauna un coșmar pentru mine, dar știam că e necesar să înfrunt lucrul de care mi-e teamă, că numai așa mă puteam vindeca. Pregătisem un discurs care să se încadreze în cele treizeci de minute oferite, doar că, înainte de a începe, doamna gră-

suță și amabilă mi-a arătat scena pe care pianul fusese acoperit cu o pânză neagră, șoptindu-mi:

„Actorii sunt ascunși sub pian. Nu mă întreba... O idee creață a regizorului. Nu vor putea rezista în spațiul acela strâmt o jumătate de oră".

„Înțeleg. Atunci cât să fie?"

„Vreo cinci-zece minute."

Inima a început să-mi bată nebunește. Învățasem ca pe o poezie ce voiam să spun. De săream fie și un singur „vers" se alegea praful de prezentare. Nu aveam însă de ales, așa că am urcat pe scenă și, stând aproape cu spatele la publicul în rândul căruia recunoscusem câțiva actori celebri și doi scriitori, am început să vorbesc, scurtând din mers materialul pe care îl memorasem cuvânt cu cuvânt. După două minute deja pierdusem șirul ideilor, gura mi se uscase și clămpăneam în microfon. Mă gândeam la vremea frumoasă, la oamenii care se plimbau sau stăteau la terase, și mă-ntrebam de ce trebuia ca eu să trec prin chinul acela. Am spus încă două-trei vorbe și din nou mi s-a-ntunecat mintea. Am scanat publicul.

Unii mă priveau cu milă, alții zâmbeau batjocoritor. Nu mai era nimic de făcut. Într-un fel sau altul trebuia să închei acea jalnică reprezentație, așa că am spus cu ceva aplomb o frază de final, plescăind apoi, ca un pelican, un „mulțumesc!" prin care aproape că imploram să fiu cruțat. Spectatorii au aplaudat îngăduitori și, chiar atunci, pantoful drept a cedat, căscându-se ca o gură de crocodil și arătând întregii asistențe o minunată șosetă maro, atât de rărită în vârf de mi se vedeau degetele prin ea. Am coborât de pe scenă, târșâindu-mi piciorul drept ca un rănit întors de pe front, și mi-am reluat locul în sală, deși aș fi vrut să fug. Actorii s-au ivit brusc de sub pian, provocând uimirea spectatorilor și, speram, aruncându-l în uitare pe conferențiarul cu un pantof explodat. Nu vedeam, nu auzeam nimic, înăuntrul meu lumea se surpa. Vocile celor de pe scenă erau subacvatice, înfundate, de nedeslușit. De atunci, vorbesc numai la capătul liniei, în fața publicului meu imaginar, vorbesc foarte bine, acolo sunt un vulcan, un torent, nimic nu mă poate opri.

***

Am chef să beau și-n casă nu mai e nimic, nici măcar o amărâtă de bere. Cobor și mă îndrept spre bar. Între blocurile socialiste, gărdulețe de fier ruginite înconjoară ceea ce ar trebui să fie niște spații verzi, în fond zone de pământ, cu rare smocuri de iarbă, pline de chiștoace, coji de semințe și rahați de câini și pisici. Ca o gingie atinsă de parodontoză, pământul de lângă blocuri e lăsat pe alocuri, dezvăluind fundațiile, lucru care nu pare să îngrijoreze pe nimeni. Câteva fetițe joacă fotbal pe un teren improvizat într-o parcare. Pe margine, patru băieți butonează pe telefoane. Fetele aleargă cu multă ambiție și chicotesc ori de câte ori una dintre ele se-ncurcă în pași sau nu nimerește mingea. Băieții, plictisiți, dar cu frizuri „impecabile", par mici extratereștri pedepsiți de părinți să locuiască o vreme pe Terra.

Barul se află la subsolul unei vechi clădiri. Cobor treptele de ciment, crăpate, măcinate, și intru. Aceeași lumină chioară și-același aer acru. Gaura perfectă în care

să te pierzi. Mă așez la singura masă liberă, undeva în fund, în dreptul căreia, pe perete, e un afiș cu Madonna. Murdărită de fum, diva pare mulatră. La masa de lângă, trei bărbați sunt foarte vocali. Deși vorbesc tare, nu poți înțelege prea multe: sunt beți mangă. Din difuzoare se aude Tanita Tikaram. Amalia vine, zâmbește.

„Mi-e dor de tine", îi spun.

Zâmbește din nou.

„O bere la halbă, te rog!"

Se-ndepărtează iute, trasând prin fum, între masa mea și bar, un fel de canal Panama.

Cei trei continuă ceva ce nu se poate spune dacă e o ceartă sau doar o hârjoneală amicală. Orice ar fi, energiile par pe sfârșite, vorbele sunt întrerupte, năclăite, ies greoaie din guri și cad pe masă ca niște bulgări de noroi.

Amalia îmi aduce berea și-și abandonează o secundă mâna pe umărul meu. O privesc și nu pot să nu mă gândesc la trupul ei gol, trup pe care-l cunosc atât de bine, dar la fel de adevărat e că nu știu aproape nimic despre ea. Suntem două singurătăți cărora le place din când în când

să petreacă ceva timp împreună. Asta e tot. Amalia pleacă la treaba ei și-mi aprind o țigară. Îți poți scuipa liniștit plămânii aici, în spelunca asta pentru vicioși, pentru ilegaliști. E bine că lucrurile au rămas neschimbate. Nu poți aerisi infernul, să-l purifici, să-l castrezi, apoi să-i mai spui infern.

Mă ascund de reușitele celorlalți, de strălucirea lor vulgară, de zâmbetele lor sănătoase, aici, printre șobolani, printre ratați. Sunt lipsit de ambiție. Aș pleca din țară, dar nu am curaj. Și nici bani. Aș fugi de poporul ăsta ieșit nu de mult din bezna bordeiului, din bezna incestului, a violului, a jegului gros de un deget, a copiilor cu mintea-nmuiată-n alcool. Printre străini poate că-mi va păsa mai puțin. Am renunțat la tot pentru scris, am renunțat fără să-mi fi propus asta, pur și simplu m-am trezit tot mai în margine, tot mai departe de societate, de o viață plină de responsabilități, dar nu mi-am făcut griji, lucrurile aveau să se rezolve, credeam, refuzam să văd gura largă și neagră a disperării, colții ei gata să mă facă bucăți. Noroc cu moștenirile mamei, altfel

aș fi ajuns în stradă de mult. Uneori moare un apartament din tine, alteori un întreg etaj, nu ești însă niciodată pregătit pentru demolarea clădirii în totalitate. Viața îți poate dovedi că se pricepe al naibii de bine la detonări, că e un expert neîntrecut. Așa că te miști de colo-colo fără să ai habar cum, de parcă ești sub controlul unei puteri străine. Am încercat de câteva ori să mă revolt, *ce naiba, domnule, trezește-te!*, mi-am spus, eram furios, mă uram pentru atâta slăbiciune, voiam să-mi trântesc de pământ neputința, să intru în luptă, să dau din coate, să mă descurc, dar sunt un om cu pumni mici ascunși în uriașe mănuși de box, nu mă prinde figura de războinic. Măcar de-aș scrie ca lumea. Am zile în care mi se pare că n-a mai rămas nimic în mintea mea. Alteori apare ceva și mă iluzionez încă o dată că nu e nimic pierdut. Dar niciodată nu mă descătușez, nu mă revărs miraculos pe pagini întregi. Numai chin, mereu și mereu.

Îi cer Amaliei încă o halbă și privesc în jur. Cazanul s-a-ncins, bolboroșește. Brațe și capete se-agită în fum. Ochi uleioși, gămălii, ochi de hienă

mișcându-se-n dreapta, în stânga. Strigăte. Vorbe porcoase. Sticle, pahare și halbe ciocnindu-se.

Cocoșat, stau la masă și beau, cu viața întreagă pierdută-n retrovizor, cu frânele rupte și un zid negru în față, un zid de care mă apropii în viteză, de care mă voi zdrobi, desenând un portret din profil, ca-ntr-o pictură de Picasso.

Îmi termin berea și mă ridic. E timpul să plec. O salut pe Amalia și urc treptele care mă despart de civilizație. Deschid ușa grea, metalică, și aflu că între timp lumea s-a schimbat. Câțiva tineri se îndreaptă spre gura de metrou strigând „Jos FSD!" și „Nu vrem dictatură!". Unul dintre ei flutură un steag tricolor.

„Ce se întâmplă?" o întreb pe femeia care se apropie de mine.

„A dat Guvernul nu știu ce ordonanțe de urgență. Se strânge lumea în Piața Victoriei."

Îmi cumpăr de la Shop & Go o sticlă de vin, pâine și salam, apoi mă grăbesc să ajung acasă. Deschid televizorul și aflu că noaptea trecută Guvernul a dat într-adevăr niște ordonanțe de urgență. Sunt grațiați

politicienii, iar Parlamentul capătă control total asupra Justiției. Mai mult, se pare că președintele Frontului Social-Democrat și-ar fi asigurat protecția capilor Armatei și că este decis să preia întreaga putere.

Nu m-am mirat când am primit un sms de la Valentina: „Tot căcăcios ai rămas? Sau vii aici?". N-a simțit nevoia să-mi spună unde e. Nu putea fi decât acolo. „Vin", i-am răspuns. Mi-am luat geaca de blugi și-am plecat. De ce însă simțeam că mă grăbeam nu spre a-mi dovedi vocația de cetățean responsabil, ci spre ochii negri și mari, spre sânii jucând voluptuoși sub cămașă, spre talia-ngustă, spre fesele rotunjindu-se ferm sub pantalonii de stofă, spre picioarele gata să escaladeze Guvernul și Parlamentul? Gândindu-mă așa, nici nu știu când am ieșit din bloc și am ajuns la metrou. După ce atâta timp am crezut că Valentina reprezintă un capitol încheiat al vieții mele, brusc reapare. Pentru asta n-a fost nevoie decât de o catastrofă politică, de o alunecare a țării spre prăpastie. Îi voi arăta că m-am schimbat, chiar dacă nu m-am schimbat, voi fi lângă ea, voi dărâma pentru ea

Guvernul, voi răsturna Parlamentul, voi juca tontoroiul pe ruinele lor, voi fi gura ei de tun și șenila de tanc sub care vor trosni țestele politicienilor corupți, voi fi soldatul ei kamikaze, voi muri iar și iar doar pentru a renaște în brațele ei, voi purta cămășile ei albe și-mi vor crește sânii ei mari, voi fi ea doar pentru a putea spulbera din nou zilele cu lentoarea și forța unui spărgător de gheață.

Ies de la metrou și văd că în piață abia de sunt vreo cinci sute de persoane. Pinguini pe un aisberg. Jandarmii, înșirați între noi și clădirea guvernului, sunt numeroși. Mult prea numeroși. Mă îndrept spre primele rânduri. Sprijinindu-se de gardul montat de jandarmi, Valentina strigă cât o țin puterile, ridicând pumnul și privind încruntată spre Palatul Victoria, de parcă ar putea vedea prin ziduri:

„Demisia! Demisia!"

O bat pe umăr și încerc să zâmbesc, dar nu se întoarce. Repet gestul și mă privește tăios, scurt. Nu-mi spune nimic, continuă să strige. Rămân o clipă descumpănit, încep și eu să strig:

„Demisia! Demisia!"

Am o voce puternică. Strig atât de tare, încât mi se pare că acopăr glasul mulțimii. Strig nu atât spre zidurile evident imperturbabile, cât mai ales pentru urechiușele femeii în cămașă albă.

„El e Marcu", îmi spune și-abia atunci observ că nu e singură, că lângă ea e un vlăjgan negricios.

Strâng mâna tipului, încercând să-mi ascund stupefacția. Nu pot decât să mă prefac preocupat de protest, așa că urlu de îmi zbârnâie pleura:

„FSD, ciuma roșie!"

Suntem cinci sute de pinguini războinici strânși în țarcul jandarmilor ca într-un laț, cinci sute de popice în fața bilei uriașe pe care scrie Guvern.

Când Marcu se-ndepărtează pentru a sta de vorbă cu cineva, Valentina se lipește ușor de mine. Mă trag ca ars.

„Nu fi prost! Chiar voiam să te văd."

„Și el?!"

„El... nu e."

Dar este. Când se întoarce îi pune laba pe spate, jos, foarte jos. Degetele lui bat darabana pe fesele strânse în panta-

lonii de stofă. I-aș mărunți mâinile până la umeri, asta dacă nu m-ar face el zob. Bănuiesc că, la cât e de vajnic, m-ar putea zdrobi oscior cu oscior.

Cu ce speranțe am venit spre piață, cum mă credeam pe cai mari, și iată-mă acum cu coada între picioare, ca un câine ud și bătut. Așa se iluzionează uneori omul, nu contează de câte ori și-a luat-o peste bot, de câte ori și-a fript gheruțele, până la urmă se-nflăcărează din nou. Sosește un moment care pare perfect, nici nu îi trece prin cap că s-ar putea să nu meargă ceva, i se pare că tot ce trebuie să facă este să împingă, de la un metru distanță, mingea în poarta goală, însă lucrurile ies prost, luftează în cel mai rușinos mod cu putință și mingea se scurge paralel cu linia porții, apoi iese în *out*.

Mă răsucesc brusc pe călcâie și-o-ntind. Să-i ia naiba cu revoluția lor. Fug, deși îmi e greu să mă strecor. Zbierați, pinguinilor, eu n-am să mai stau alături de voi, eroismul e inutil, în țara asta e mereu și mereu nevoie de generații de sacrificiu, rămâneți voi, pinguinilor, sacrificați-vă pentru bunăstarea burtoșilor,

șmecherașilor, mafioților, o-ho, ce sfântă lucrare, cum ne-am lăsat noi zidiți de bunăvoie în pereții vilelor și în caroseria merțanelor, în silicoanele amantelor, în conturile bancare, în tot ce au ei mai de preț, cum ne-am sacrificat noi pentru ca lucrarea lor să reziste, eu n-am să mai fac asta, dorul de Valentina mi-a tulburat mințile, m-a aruncat din nou în capcană, dar mi-a ajuns, îmi voi strânge catrafusele și voi pleca din țară, așa îmi spun și alerg spre metrou, așa îmi spun și sunt în metrou, așa îmi spun și nu știu când ajung acasă, când termin sticla de vin și adorm.

***

Bum! Bum! Valentina mă izbește cu pumnii în piept, de parcă ar continua să lovească în ușă. Puțin mai târziu – alte bătăi. Nedumerit, merg și deschid. Amalia privește peste umărul meu, zâmbește și pleacă.

„Îmi pare rău!", strig după ea.

„Ești un cretin!"

Mă simt mizerabil. O văd cum dispare în jos, pe scări.

„Și ea?!", mă-ntreabă cu ironie în glas Valentina.

„Ea... nu e."

***

Valentina încă doarme, în poziție de fetus, cu fruntea lipită de umărul meu. Întorc încet capul, de teamă să nu o trezesc, și o privesc îndelung. Zace deposedată de demon, chipul golit de îndârjire pare al altcuiva. Aproape că nu respir. O privesc și-mi dau seama că nu voi putea accepta încă o dată despărțirea, dar și că nu vom putea vorbi despre asta. Nu suportă efuziunile sentimentale, dragostea e pentru ea un monolit negru.

***

E o dimineață însorită și totul pare însuflețit, până și nenorocitul ăsta de bloc socialist, totul pare să respire în ritmul cu care sânii Valentinei se ridică și coboară sub tricoul meu cu Moondog.

„Știi... voiam să mă car din țară."

„Unde?"

„Cred că în Spania."

„Ai fost vreodată acolo?"

„Da, în 2008."

„Singur?"

„Nu, cu o tipă."

„Care tipă?"

„O tipă, nu o cunoști."

„Și cum era?"

„Spania sau tipa?"

„Tipa, nu face pe prostul."

„Foarte responsabilă în tot ce făcea, iar eu..."

„Un dezastru, știu."

„Ea muncea, eu nu reușeam să-mi păstrez slujbele. Mai mult stăteam acasă. Și nici acasă nu făceam mare lucru. Nu știu cum de mă suporta. Eram mâncat de melancolii, de suferințe închipuite... Eram teribilist."

„Aș zice că nici acum nu ești mult diferit."

„Tu chiar nu ai milă", spun, apoi trag din țigară și scot cercuri de fum.

„Ești numa' bun de circ – zice zâmbind – Spune mai departe. Cum o chema?"

„Anastasia."

„Duios Anastasia trecea."

„Pfff, ura gluma asta."

„Cred și eu. Hai, mai spune-mi despre ea."

„Ciudat era că nu-mi reproșa nimic. Tăcea și muncea pentru amândoi. Eram atent la gesturile pe care le făcea, diferențele de atitudine puteau fi zvâcniri microscopice, o umbră sau o lumină, un cuvânt care se scurgea mut printre dinți. Dimineața construia o catedrală de energie, mișcările ei ferme mă umpleau de admirație. Ne beam cafeaua, pleca apoi la serviciu și eu rămâneam să privesc catedrala ce încă plutea prin apartament, scânteind și electrizând totul, bogăția fațadelor pline de detalii și turnurile foarte înalte. Seara nu ajungea acasă decât după ce patru sau cinci Anastasii intrau în apartament, una se repezea la vasele strânse-n chiuvetă, alta făcea patul, alta pregătea ceva de mâncare, alta aerisea, alta cine știe ce mai rezolva înainte ca ea, adevărata și ultima Anastasie să treacă în sfârșit pragul, să mă privească, să-mi vorbească."

„Era frumoasă?"

„Nu chiar, deși avea un chip drăguț. Ne-am cunoscut pe stradă. Era îmbrăcată prost. Nu ieftin. Prost. Mergea legănându-și trupul fără forme. Corpul ei rigid, ca o scândură, se afla într-un balans dureros. Cel puțin așa părea. M-a intrigat însă altceva. Mâna în care ținea perechea de mănuși. O ținea depărtată de corp, de parcă în cealaltă ar fi dus ceva greu. Când am ajuns în dreptul ei, n-o să crezi, mi-a alunecat piciorul pe marginea bordurii și mi-am scrântit glezna. M-am prăbușit pe carosabil, un taxi a fost foarte aproape să mă lovească. A frânat violent și s-a oprit la doar câțiva centimetri de mine. Anastasia mi-a sărit imediat în ajutor. M-a urcat în acel taxi și am plecat împreună la spital. Am rugat-o să-mi lase numărul de telefon... Era o tipă ok. Avea un mod delicat de a rezolva problemele. Practic, nu ne-am certat niciodată."

„Și cum de v-ați despărțit?!"

„Într-o zi, fără să-mi dea vreo explicație, m-a rugat să părăsesc apartamentul. N-am spus nimic, n-aveam nevoie de explicații, mi-am strâns lucrurile, ne-am îmbrățișat, mi-a urat noroc și asta a

fost tot. Știam că nu mai puteam continua așa, chiar dacă ea nu se plângea niciodată. Uneori nu e nevoie de cuvinte."

„Cum de nu mi-ai spus toate astea înainte?"

„Înainte eram altfel. Nici tu n-ai vorbit. Nu știu aproape nimic despre trecutul tău. Spune-mi măcar cine e Marcu? De unde l-ai pescuit?"

„Tocmai începusem o relație cu el. E plicticos. Nu știu ce gândește cu adevărat. Scoți greu câteva cuvinte de la el."

„Cum l-ai cunoscut?"

„La o petrecere, acum vreo săptămână. Partea ciudată a fost că nu părea să-l cunoască nimeni acolo. M-a atras chestia asta. Ziceai că e picat din lună. Eram într-un imens atelier, la ziua lui Sebi... Îl știi pe Sebi?"

„Nu cred."

„Sebastian Olaru. E pictor. O să ți-l prezint. E un tip mișto. La el în atelier au loc niște întâlniri. Încercăm să punem la punct o mișcare politică, o alternativă..."

„Glumești!"

„Nu. Sunt implicați în treaba asta oameni foarte capabili. Câțiva erau aseară

în piață."

„Deci ce vreți să faceți, un partid?"

„Pe scurt, da, un partid. Avem deja aproape cinci mii de semnături..."

„E foarte puțin."

„Suntem abia la început. Of, n-am văzut om mai cârcotaș ca tine. Zilele trecute am lansat un sait, uniuneapentruromania.ro. Acum căutăm sediu."

„Și ce fel de orientare aveți?"

„Încercăm să nu avem o poziționare clară."

„Asta e o aiureală."

„Ba nu e. Nu mai există doctrine pure. Doar mi-ai spus și tu."

„Asta nu înseamnă că nu trebuie să aveți o doctrină. Eu, de exemplu, sunt adeptul unui liberalism de orientare socială, care să împace, așadar, eficiența liberalismului cu echitatea socială. E vorba de un reglaj fin. Nu e deloc ușor de obținut."

„Sună bine. N-ai vrea să participi la întâlniri? Ne-ai putea ajuta."

„Să vedem... Nu promit nimic."

„Mă duc la duș."

Iau din bibliotecă un roman de

Christoph Ransmayr și mă trântesc pe canapea. Citesc câteva minute, apoi se aude glasul nervos al Valentinei:

„Ce naiba?!"

„Ce s-a-ntâmplat?"

„Nu mai e apă."

„E a doua oară săptămâna asta."

„Am rămas cu săpun pe mine", zice și iese din baie.

Îi privesc corpul strălucitor. Suvițe negre atârnă peste clavicule, lipite, ca niște cozi de șopârlă. Agățați de sfârcuri, norișori de spumă. Mă apropii și o sărut, apoi mă dezbrac. O iau în brațe, se prinde de gâtul meu și-și saltă picioarele. Îmi înlănțuie șalele. Pielea îi miroase a mentă. O pătrund energic, dar îmi cedează genunchiul stâng și ne prăbușim.

„Nu te opri!", îmi spune.

Nu mă opresc, în ciuda durerii. Mă mișc tot mai rapid, ea geme și-mi zgârie spinarea.

***

E trecut de 10. Valentina a plecat. O voi revedea seara, în Piața Victoriei.

Mă-mbrac și-o-ntind și eu. Vecina de la 5 e deja în fața blocului. Îmi zâmbește cu subînțeles. Știe tot ce mișcă-n cartier. A văzut-o, desigur, pe Valentina.

Ies în bulevard, iau troleibuzul, cobor la capătul liniei. Mă așez pe o bancă, îmi aprind o țigară. Bat ușor în microfoane, încep să vorbesc:

„Pentru mine, timpul nu mai există. Lumea e doar o proiecție a minții mele de îndrăgostit. Pe axa timpului, eu și Valentina formăm un punct care se tot mărește: momentul de-acum. Timpul vâjâie pe lângă noi, îl vedem în urmă, îl vedem și înaintea noastră, noi rămânem aici și mărim punctul de pe axă, punctul nostru. Punctul se transformă în guguloi, guguloiul va deveni o planetă gigantică, axa se va curba, apoi se va rupe, și toate punctele, toate amintirile oamenilor, toate evenimentele, alături de planeta noastră, se vor risipi în dezordine, ca niște mărgele, fără ca spațiul să le poată vreodată opri etc., etc."

Mă ridic de pe bancă și mă apropii de troleibuzul care, scârțâind din toate încheieturile, a oprit în stație. Ușile i se

deschid cu un oftat prelung.

***

Ajung acasă și, în timp ce descui ușa, telefonul fix începe să sune. Nu poate fi decât mama. Numai ea mă mai sună pe fix. Răspund vesel, dar e agitată, îngrijorată, îmi cere să plec, să părăsesc țara.

„M-am împăcat cu Valentina", îi spun.

„Nu înțelegi?! Va fi din nou dictatură!"

„N-o pot lăsa..."

„Ia-o cu tine."

„Nu ar pleca niciodată, știi bine."

Trântește receptorul, tonul se-nfige-n timpan, închid și eu până la urmă. *O să-i treacă*, îmi spun și mă așez la computer. Intru pe Facebook, dar și aici: indignare, turbare... *Să ieșim!, să ieșim!* Vom ieși, o sută de mii, cinci sute, un milion, prea puțin, boborul ne va sta de-a curmezișul, el are întotdeauna dreptate, boborul e înțelept, el trebuie să ne conducă, așa este drept, așa vom fi cu toții egali,

repetentul va fi șef peste chirurg, peste profesor, e uman și frumos să vedem un cizmar agramat învățându-i pe arhitecți arhitectura, pe scriitori literatura, pe economiști economia, e uman și corect să avem miniștri cu doctorate furate, cu diplome obținute pe bani, e glorios să avem generali din spuma mării născuți, e glorios, suntem *ducks* și ne tragem din *trucks*.

Pun mâna pe telefon, o sun pe mama.

„Vreau să mă-nsor cu Valentina", îi spun, sperând că o astfel de veste o va mulțumi.

Altădată ar fi sărit până-n tavan de bucurie, de când tot așteaptă, dar acum nu, acum nu e momentul să-ți cauți fericirea aici, acum e momentul să fugi, așa că mama tace o vreme, apoi, fără să comenteze intenția mea, îmi spune:

„Măcar nu te mai duce în piață".

„Nu ne pot pune pune pumnul în gură."

„Nu te știam atât de naiv."

Și – zdrang! – îmi închide din nou telefonul în nas.

Nervos, înhaț de pe birou pachetul de țigări și bricheta roz cu inorog, curcubeu și steluțe, merg în bucătărie, deschid fereastra, mă așez, sprijin picioarele de aragaz, bat pachetul în palmă, o țigară saltă pe jumătate afară, o arunc între buze, degetul mare învârte rotița brichetei, rotița scrâșnește pe piatră, degetul mare împinge clapeta în jos, se produce-o scânteie și gazul se-aprinde, o flacără mică, o boabă albastră cu căciuliță portocalie, lipesc țigara de ea și inspir cu putere, cu sete, fumul coboară în piept, coboară adânc, mi se pare c-aud țigara cum arde, părâind ușurel, elimin fumul pe nări, *naiv?!, eu, naiv?!, ha, ha, ha!*, țigara se zbate-ntre degete, tremură, urlă ca un omuleț ars pe rug, raze de soare, strecurându-se printre crengi, năvălesc înăuntru, se-nfig ca niște sulițe-n mine, în masă, în scaune, în dulap, în coșul cu pâine, în căni, în farfurii, în pereți, privesc o vreme fumul și praful cum plutesc în lumină, apoi mă ridic, sting țigara, o strivesc îndelung în scrumiera de tablă, cu cealaltă mână încerc, o dată și încă o dată, să îndrept fumul spre geam, să îl alung, gest inutil, evident, mă smulg

din sulițe și ies, străbat camera plină de cărți și de haine, apoi micul hol, până la baie, abandonez chiloții pe calorifer, lângă tricoul cu Moondog pe care-l purtase Valentina, și intru în cadă, trag perdeaua de *nylon*, pornesc apa, mă spăl insistent, muncit de gânduri, îmi săpunesc corpul de mai multe ori, mă clătesc, stau pur și simplu în cadă, sub jetul știrb care țâșnește din para plină de calcar, lovesc furios cu pumnul în apa plină de spumă, stropind faianța albastră, perdeaua, nu știu ce să fac, am nevoie de sprijin, sunt scriitor, nu mai știu să fiu altceva, mintea mea e cu totul pierdută în paginile pe care le scriu, literatura m-a smuls din viața reală, sufletul meu e tot ce mai am, sunetul mut al existenței, psihicul, cum spun psihologii, dar poate că sufletul (sau psihicul) e un fel de iluzie pe care ți-o creează creierul, că, prin urmare, nu există decât creierul și e o prostie să ne imaginăm că purtăm în noi o entitate subiectivă, ceva care ar fi de natură spirituală, ba chiar divină, conștiința noastră ar putea fi doar ceva emergent, ceva născut din excitația cerebrală, sau poate că psihicul folosește creierul ca pe

un mijlocitor, ca pe un organ, și poate că realitatea înconjurătoare este cea care duce la nașterea sa, ori poate că există un dublu determinism, că mintea și psihicul acționează unul asupra celuilalt, sau poate că evoluția folosește vechi tipare comportamentale adunate ca într-un fel de cipuri, emoțiile fiind expresia schematică a tiparelor care s-au dovedit necesare în evoluție, poate că evoluția ne construiește mintea, sau..., sau..., nu știu și parcă nici nu vreau să știu, *naiv?!, eu, naiv?!, ha, ha, ha!, da, sunt naiv!*, sufletul, despotul meu personal, e tot ce mai am, măcar în nebunia asta să cred, să mai cred, altfel aș putea, chiar acum, înroși apa din cadă.

***

Seara, în Piața Victoriei, împreună cu Valentina, uit de orice dilemă. Știu sigur că locul meu e acolo, lângă ea. Nu îndrăznesc să o întreb dacă-i e teamă, dacă nu crede că România e la un pas de dictatură, nu pot risca să-mi arăt din nou slăbiciunea, nu pot risca să o pierd încă o dată. Așa că nu văd agitația militară de pe

străzile Capitalei, TAB-urile și camioanele care străbat orașul pentru a fi plasate pe lângă instituțiile cheie, îngrozind lumea. Televiziunile internaționale prezintă imaginile convoiului, avertizând asupra pericolului uriaș în care se află democrația românească. Politicienii de la Bruxelles trag și ei un semnal de alarmă. Americanii la fel. La noi, presa e împărțită, cea aservită Puterii vorbește despre golanii din Piața Victoriei, cea încă liberă relatează, destul de timid, ceea ce se petrece cu adevărat. În ciuda manifestărilor de forță pe care Puterea le desfășoară, în seara asta sunt mult mai mulți oameni în piață, vreo șase mii. Mai mulți decât ieri, dar încă puțini, prea puțini pentru cât de importantă și grea e bătălia. Ar trebui să fim măcar o sută de mii, dar oamenilor le e frică. Pornim în marș spre Piața Victoriei, încadrați de jandarmi și polițiști. Purtăm pancarte, steaguri tricolore, scandăm: „Nu vrem dictatură!", „Jos FSD!" și, mai ales, „Ieșiți din casă, dacă vă pasă!". Privim spre oamenii din balcoane și de la ferestre. Unii ne aplaudă, dar asta nu ne-ncălzește cu nimic. Îi vrem în stradă, alături de noi.

Alții ne privesc în tăcere sau ne înjură și ne trimit la muncă, deși cei mai mulți dintre protestatari au ajuns în piață direct de la serviciu. În ceea ce mă privește, au dreptate, sunt un impostor. Oamenii din jurul meu contribuie la bunul mers al societății, ei au tot dreptul să ridice pumnul, să strige. Eu însă nu produc nimic util, nimic cu adevărat valoros. Romanele mele sunt citite de șapte-opt sute de inși. Poate o mie. Ce contează o mie de oameni într-o țară cu douăzeci de milioane de locuitori? Alții ne strigă că am fi plătiți de americani pentru a destabiliza țara, că primim bani, după cum a spus un politician la televizor, chiar și pentru câini. În consecință, câinii pe care-i văd în mulțime au atârnate de gât pancarte cu mesaje ironice: „Cecul, cecul, mintenaș / Sau valiza full de cash"; „Hau, hau! / Azi cât iau?"; „This is the Games of Thrones, / I want dollars, fuck the bones!" etc. Încercăm să ne păstrăm simțul umorului, dar tensiunea plutește în aer. Câțiva au venit cu copiii. „E periculos, mai bine îi duceți acasă", auzim în stânga și-n dreapta. Unii părinți cedează, alții rămân ferm pe poziții: „E în joc viitorul

lor. Trebuie să fie aici".

De la Piața Universității coborâm spre Piața Unirii. Un cuplu se apropie de noi. El e înalt și creț, ea e micuță și blondă.

„Salutare!", zice Valentina.

Îi îmbrățișează, apoi mi-i prezintă. El e Sebi Olaru, artistul despre care mi-a vorbit, ea e soția lui, o cheamă Maria. Veseli, foarte simpatici, nu par prea îngrijorați.

„Vii mâine la mica noastră întrunire ocultă, da? Așa am înțeles de la Vali", îmi spune Sebastian.

„Da, cred că da."

„Grozav!"

De la Unirii mulțimea se urnește-ndărăt, spre Guvern. Valentina scoate mobilul din geantă, răspunde:

„Alo! Nu te aud, vorbește mai tare. Da... Da... Bine, ajungem imediat".

Ne face semn s-o urmăm. Părăsim carosabilul, înaintăm pe trotuar, în sus, până în fața magazinului Cocor. Aici, nimeni altul decât negriciosul. Fumează și-și face de lucru cu telefonul. Mă uit cu reproș la Valentina.

„E OK – îmi spune –, a înțeles

situația, vrea doar să vină cu noi."

Marcu ne vede, zâmbește, spune „bună seara!", apoi, foarte sigur pe sine, se apropie de mine. Se întâmplă atât de rapid totul, încât nici nu apuc să mă enervez. Îi strâng mâna și sunt convins că fața mea uluită mă face să-i par idiot. Dă noroc și cu Sebastian și îi spune probabil o glumă, nu aud nimic, Sebastian își lasă capul pe spate și râde.

Coborâm cu toții în stradă, ne alăturăm mulțimii, cu Marcu în cârca mea. Încerc să nu mă gândesc, dar el e aici, chiar lângă mine. Ieri o pipăia pe Valentina, acum se poartă de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Mai degrabă aș spune că se preface, că, de fapt, nu vrea să renunțe la ea. Gândul mă electrocutează, mă pune în gardă.

Înaintăm, mărșăluim... Planeta se-nvârte, se-nvârte și noi părem o pată de igrasie într-un colț, după o mobilă grea, o republică neștiută, autonomă, care nu interesează pe nimeni, suntem Adîgheia, Mordovia, Saha, Altai, Daghestan, Ingușetia, Cabardino-Balcaria, Karaciai-Cerkessia, Carelia, Mari El sau Tatarstan...

Șarpele uriaș ajunge în fața Guvernului, se târăște obosit din bulevard înapoi în cuibul din piață, se-ncolăcește și săsăie, zvâcnește din coadă, saltă din cap. În lipsa noastră, un șarpe mai mic crescuse în cuib, o mie cinci sute sau două de oameni. Șarpele mare înghite șarpele mic, prinde puteri, sssssssss!, sssssssss!, pântecul greu, pântecul plin lucește în noapte. „FSD, ciuma roșie! FSD, ciuma roșie! FSD, ciuma roșie!..." Strigăm mai încrâncenați ca niciodată. Jandarmii ne privesc impasibili. Unii protestatari le dăruiesc flori, apoi se fotografiază alături de ei. Jandarmii, cu o floare în mână sau înfiptă în buzunarul de la piept, zâmbesc și par cumsecade. Se scandează: „Jandarmii sunt cu noi! Jandarmii sunt cu noi!..."; dar opiniile sunt împărțite: „Dacă ar primi ordin, ne-ar face chiseliță"; cred cei mai mulți. Se revine apoi la scandările obișnuite. Sub cerul plin de stele, strigăm și strigăm. Clădirea Guvernului ne răspunde cu o tăcere asurzitoare, mai puternică decât glasurile noastre. După încă vreo oră, piața începe ușor-ușor să se golească. Rămâne o mână de oameni, să mai dea o vreme iluzia

că manifestația nu s-a sfârșit. Nu mai suntem un șarpe gigant, suntem din nou câțiva pinguini rătăciți pe un aisberg. Sebi, Maria și Marcu deja au plecat. Valentina trage de ea, abia de mai are puterea să strige, să stea în picioare, strânge din dinți, îi simt neputința, frustrarea, până la urmă renunță, e și ea om. Ne aruncăm într-un taxi, rupți, năclăiți. Vedem ca prin vis lumini și clădiri, nimic nu arată schimbat, orașul trăiește la fel, nu are nevoie de noi, nu-i pasă de noi. Valentina se lipește de mine, își sprijină capul de umărul meu, închide ochii. Șoferul ne-ntreabă dacă am fost la protest.

„Am fost", îi confirm.

„Nu veți rezolva nimic", ne spune superior.

Valentina deja a adormit, altfel i-ar fi sărit la beregată. *Nu veți rezolva nimic*, îmi răsună în cap și simt că taxiul ăsta nu ne va elibera niciodată, vom fi de vii în el îngropați, vom încerca inutil să ieșim, vom striga, vom bate în geamuri, nu ne va auzi nimeni, șoferul va fi de neînduplecat, nu va opri, nu va deschide vreo ușă, își va întoarce o clipă capul și vom vedea că e

mort, că e doar un schelet care râde.

Noaptea, ca o presă uriașă, se lasă neagră și grea, ne strivește cu tot cu taximetru și șofer, face din noi un amalgam inseparabil.

Ajungem, prin cine știe ce miracol, acasă și adormim de îndată ce, parcă mitraliați de un pluton de execuție, ne prăbușim goi în pat, ca într-o groapă comună.

***

Ne trezim pe la 11. E sâmbătă și putem lenevi oricât dorim. Strâng în brațe trupul gol al Valentinei și nu înțeleg ce legătură are cu noi lumea din afara acestei încăperi. Sunt, în sfârșit, în barca bună, dar, în loc să plutesc pe apă, am senzația că barca a fost smulsă de pe mare și aruncată-n deșert. Un colaj monstruos. Mă simt ca un bărbat pregătit să meargă la plajă-n Hawaii, dar care, în loc de asta, nimerește pe un câmp de război. Imaginați-vă, un bărbat în pantaloni de baie, în cămașă albastră cu palmieri rozalii, cu șlapi în picioare, cu pălărioară

de paie pe cap, alergând disperat printre tancuri, printre explozii, printre cadavre, cu gloanțele șuierându-i pe la urechi, cu inamici apropiindu-se din toate părțile. Cum poate el supraviețui?!

Iau de pe noptieră telecomanda, pornesc televizorul. Pe Digital TV este prezentat un fragment din conferința de presă pe care liderul FSD a ținut-o în această dimineață: „Gata cu cerințele de la Bruxelles, nu vom mai accepta să ne fie impuse lucruri absurde. Vom începe procedurile pentru ieșirea României din UE și nu vom accepta tergiversarea lor, altfel vom fi nevoiți să rupem brusc și unilateral legăturile cu Bruxelles-ul. Nu va fi o negociere, să fie clar". Ne ridicăm în capul oaselor și urmărim împietriți imaginile. În clipa următoare sună telefonul fix. Valentina se uită la mine.

„E mama", îi spun, dar nu mă mișc din pat.

„Răspunde!"

„Nu răspund. Știu ce vrea."

„Ce?"

Mă gândesc cum să-i spun, îmi caut cu grijă cuvintele, dar întârzii prea mult și

Valentina, parcă uitând de întrebare, îmi zice:

„Dacă nu iese toată lumea în stradă suntem terminați".

Femeie nebună! – gândesc și îmi vine să urlu – *Cum naiba să te opresc?!*

Telefonul meu mobil zbârnâie pe noptieră. Îi privesc ecranul. Așa cum m-am așteptat, e tot mama. Îl ignor. Imediat începe să vibreze și telefonul Valentinei. Valentina ridică aparatul, îl pune la ureche.

„Da!", răspunde tăios.

...

„De ce să plec?! Ați votat cu FSD..."

...

„Scuzele mă lasă rece. Voi și cei ca voi ați nenorocit țara asta. La fel și cei care n-au mers la vot. Sunteți cu toții vinovați pentru ilegalitățile comise acum. Vor fi poate și crime. Tată, dacă o să primesc un glonț în ceafă, să știi că tu și cu mama l-ați tras."

...

„Daaa, daaa, acu' plângi. Degeaba mai plângi."

Închide și aruncă telefonul. Apara-

tul aterizează pe parchet, se face bucăți.

„Vă urăsc!", strigă și lovește cu pumnii în pat. „Vă urăsc!", repetă iar și iar, până ce fața i se umple de lacrimi.

***

Coborâm la metrou. Atelierul lui Sebi e undeva în zona Unirii. Stăm pe peron, ne holbăm la peretele pe care scrie numele stației. O prind de mână și ea schițează un zâmbet. Din tunel ne izbește masa de aer rece împinsă de tren.

***

În atelierul lui Sebastian s-au adunat douăzeci și ceva de persoane. Pe o canapea stau o tipă și-un tip, pe un *bean bag chair* – un individ care seamănă cu William Defoe. Ceilalți sunt înșirați pe jos. Pe pereți și pe lângă pereți, foarte multe pânze. Naturi moarte în genul lui Tjalf Sparnaay sau Pedro Campos. Chiar că moarte. Oricât de bine ar fi realizate. N-am suportat niciodată hiperrealismul. Nu-i înțeleg rostul. Un aparat de

fotografiat poate face într-o clipă un astfel de „tablou".

Doi copii blonzi, un băiat și o fată, trec alergând printre noi. Vin pe o ușă, ies pe alta. Maria le spune în zadar să se potolească, așa că Sebastian e nevoit să intervină.

„Alexandra! Șerban!"

Are o voce puternică. Cu fețele încă strălucind de veselie, copiii împietresc.

„Mergeți la voi. Avem treabă", le spune Sebastian, de data asta cu glas blând, apoi le zâmbește.

Copiii părăsesc chicotind încăperea, dar abia se închide ușa, că se și deschide la loc.

„Am spus... – ridică din nou vocea Sebastian, dar în clipa următoare îl vede pe Marcu – Aaa, salut! Tu erai? Credeam că sunt copiii. Mă bucur că ai venit."

„Scuze pentru întârziere!", mormăie negriciosul, apoi se așază turcește, chiar lângă ușă, rezemându-se de perete.

[[[[[[[individulăstamăscoatedinminți!]]]]]]]

Discuția începe, „trebuie să trimitem o scrisoare către ambasade, către presa

străină...", eu însă îmi imaginez că mă bat pe viață și pe moarte cu Marcu, „fleacuri! Ar trebui să atragem cu adevărat atenția", mă ridic mereu și mereu de la pământ, „ce propui?", lovesc și eu zdravăn cu pumnul, „să folosim cocktailuri Molotov, să construim baricade...", îi aplic o lovitură de picior, „violența nu ajută la nimic. Dimpotrivă. Vor avea motiv să curețe piața", dar Marcu nu se lasă, revine, mă strânge de gât, „a trecut timpul protestelor pașnice. Ar trebui să luăm exemplul turcilor din Piața Taksim", îl prind de boașe, „nuuuu, nuuuu! Fără violență!", îl lovesc cu capul în gură...

Vorbele! Cum vin ele și se duc, cum ne storc inima, cum aleargă ca niște spiriduși sau tropăie ca niște elefanți prin mințile noastre, multe, multe vorbe, curg mereu, bune, stricate, murdare, translucide, grase, slabe, tăioase, fărâmicioase, obscure, plângăcioase, curg la nesfârșit și ne îmbată, curg ca zahărul dintr-o pungă spartă, curg ca o eșarfă de mătase pe piciorul lung și gol al unei femei focoase sau, ca o bucată de șmirghel, sfârtecă pielea. Vorbele, cârjele noastre, armele noastre.

Dăm din gură, clefăim, clămpănim. Aruncăm uneori în ceaun numele unor flecari notorii și amestecăm, amestecăm, vorbele lor au greutate, vorbele lor au savoare, facem ghiveciul gustos. Dar omul trebuie să asculte mai mult, trebuie să se îmblânzească, să învețe reținerea extatică, să-și pună urechea pe celălalt și să tacă, să coboare în luminișul ființei. Avem nevoie de o societate a ascezei contemplative. Ființa, și nu omul, trebuie să stea în centru. Umanismul care nu ține cont de acest lucru va sfârși întotdeauna în totalitarism, căci omul este fundamental ticălos și nu adevărul îl interesează, ci impunerea binelui propriu. Cei din jurul meu cred că planifică tot felul de lucruri, dar de fapt nu planifică nimic, și mi se pare că ar putea să cadă din cer o bombă peste noi sau că n-ar putea să cadă, și asta e totuna și n-ar mira pe nimeni. Facem parte din agitația generală, din agitația lumii, pe întreaga planetă oameni ca noi dau din mâini și picioare, strigă și zbiară, e atât de obositor, nu te poți pune în fața lor, tăvălugul te va face una cu pământul, nu le poți spune să oprească zarva măcar un pic, mugetul

lumii îți acoperă glasul stingher, ești atât de obosit și-ți vine să închizi ochii sau mai bine să mori. Desigur, noi suntem cei buni, cel puțin în acest moment al istoriei, dar ia să fim lăsați să conducem, vom vedea cum din aceeași substanță primordială se ridică demoni, idealiști ca și noi, inși posedați de propriul umanism, care vor cu orice preț ca Omul lor să triumfe.

***

Suntem nervoși. Prea multe voci, prea multe idei. Nimeni nu e mulțumit de propunerile celorlalți. Ne-am lungit prea tare, trebuie să mergem în stradă. Convenim, totuși, ca a doua zi să ne întâlnim din nou pentru a redacta un manifest.

„Și-acum... la luptă!", strigă cineva, făcându-ne să râdem.

Ne urnim, ajungem în stradă, iarăși în stradă, avem un steag și pancarte, intrăm la metrou. Pe lângă toți ceilalți, părem o trupă ambulantă de teatru, niște extravaganți, poate chiar niște circari.

Oamenii nu par prea interesați de ceva ce nu le afectează direct viața. Încă

nu le-a spus nimeni în față „gura!", încă nu i-a bruscat, încă nu le-a interzis să facă aia și ailaltă... Au în continuare viața lor obișnuită, casa lor, familia lor, bunurile lor, totul e neschimbat. Ce treabă au ei cu vârtejul abstract al politicii?! Istoria e sus, ei sunt aici, jos, mici și neștiuți.

William Defoe începe brusc să recite:

„Eu cred că suntem un popor vegetal,
De unde altfel liniștea
În care așteptăm desfrunzirea?
De unde curajul
De-a ne da drumul pe toboganul somnului
Până aproape de moarte,
Cu siguranța
Că vom mai fi în stare să ne naștem
Din nou?
Eu cred că suntem un popor vegetal –
Cine-a văzut vreodată
Un copac revoltându-se ?"

O femeie se apropie și îi oferă câțiva lei.

„Iubesc poezia Anei Blandiana", spune emoționată.

Defoe, cu buza de jos tremurându-i, se holbează o clipă la ea, pe urmă îi zbiară în față:

„Căcat!"

Vedem dintr-odată cum sărmanul popor vegetal se aprinde.

„Nesimțiților!"

„Golanilor!"

„Afară cu voi!"

„Așa, din mers?!", ripostează ironic unul dintre noi.

„Afară din țară!", suntem pe loc lămuriți.

„Comuniștilor!", le strigă Valentina.

„Sunteți plătiți de Soros", îi dă replica un domn pe al cărui tricou scrie: I'M COOL.

Corabia nebunilor ajunge în sfârșit la Piața Victoriei. Ne strângem la uși, coborâm. Dulăii vor să ne mai spună ceva. Acum, când au rămas la adăpost, e momentul pentru cele mai dure acuze.

„Sunteți proști ca noaptea!"

„Drogangiilor!"
„Jegoșilor!"

***

E un aer umed, înăbușitor. Un aer cenușiu. Suntem o sută de mii. Poate mai mulți. Suntem cei care nu aleargă, precum găina jumulită de Stalin, după firimiturile aruncate de FSD. „Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te! Li-ber-ta-te!" Un singur cuvânt vorbește acum despre tot.

Stau în spatele Valentinei, îi privesc părul și nu știu de ce mi se pare că nu-i voi mai putea vedea niciodată fața, că nu se va mai răsuci spre mine și că nici eu nu voi avea puterea s-o-ntorc. Și chiar de-aș reuși, îmi mai trece prin minte, chipul ei ar fi ascuns sub părul care acum îi acoperă ca un clopot negru capul.

De pe bulevardul Iancu de Hunedoara se apropie vreo sută de indivizi din galeria unei echipe de fotbal. Ni se alătură și încep să strige „Muie FSD!", „Pe ei, pe ei, pe ei, pe mama lor!", „Ieșiți afară, javre ordinare!"... Cum nu le preluăm scandările, trec la următoarea mișcare.

Își trag pe față căciulile care se dovedesc a fi cagule și încep să arunce cu petarde către jandarmi. Ne îndepărtăm de ei imediat și strigăm „Fără violență!", dar e în zadar. Suntem victimele unei înscenări. Jandarmii pornesc la atac, încep să lovească la întâmplare. Bastoanele vâjâie-n aer, izbind țeste și brațe, spinări și picioare. Se aud trosnete, gemete, plânsete, urlete. Mulțimea e tocată mărunt.

Un timp o țin pe Valentina de mână, dar până la urmă trupurile care se tot izbesc de noi ne separă și ne pierdem unul de celălalt, purtați parcă de valurile furioase ale unei furtuni.

Când unul dintre protestatari e înhățat, încercăm să-l salvăm, ne agățăm de el, dar jandarmii ne lovesc cu sălbăticie și reușesc, de cele mai multe ori, să-l smulgă pe nefericit dintre noi.

De pe o stradă de lângă Guvern se ivesc câteva camioane militare. Din ele coboară zeci de soldați înarmați. Se aud focuri de armă. În încercarea de a scăpa, ne călcăm în picioare.

„Sunt gloanțe de cauciuc!", se strigă de undeva.

Vestea se răspândește rapid.

Mă uit în toate părțile după Valentina. Îmi tremură bărbia, îmi tremură mâinile... Sunt disperat. Apoi, ca prin minune, o zăresc. Capturată de un militar, se zvârcolește din toate puterile. Militarul o prinde de păr și, flancat de doi jandarmi, o târâie după el. Alerg să o eliberez. O femeie e însă proiectată în picioarele mele, genunchiul îmi cedează din nou și mă prăbușesc pe asfalt. Strâng din dinți, mă ridic. Încerc să termin cursa, ca John Akhwari, dar, după numai un pas, primesc o lovitură violentă în creștet și îmi pierd cunoștința.

***

Nu zăresc nimic. Perdele groase, ca niște uriașe aripi de molii, mă înfășoară. Pipăi pereții. Mi-ar plăcea să fiu precum celulele care se divid, să las aici, în bezna din jur, pe unul dintre noi, dintre mine și mine, să-l abandonez, să-l trădez, să ies la lumină, să nu mai vreau să mă-ntorc. Cel rămas ar fi păpușa voodoo în care întunericul și-ar înfige răzbunător ácele,

dar aș supraviețui, protejat de lumea în care m-aș regăsi liber. Însă n-aș pleca fără Valentina. Închid ochii, de parcă întunericul ar putea înhăța imaginea ei, de parcă și-ar putea vârî ghearele în mintea mea. Mă rog la Dumnezeu, orice sau oricine ar fi el, și știu că sunt laș, mă rog ca un ateu într-un avion care se prăbușește.

***

Ușa de metal se deschide energic și lumina crudă a neonului de pe coridor umple brusc încăperea. Mijesc ochii. Disting cu greu o siluetă în contre-jour. Se apropie de mine și încremenesc. E negriciosul. Își arunc-o țigară-ntre buze și o aprinde. Trage cu sete din ea.

„Ce-ai făcut, mă revoluționarule, ai căcat steagu'?"

Începe să râdă. Ca niște pungi pline cu apă hohotele se izbesc de pereți. Nu înțeleg ce se-ntâmplă. În ușă e un polițist care așteaptă.

„Hai, vino cu mine!"

Mă prinde de braț și mă conduce afară. Pornim pe culoarul lung și îngust,

urmați de polițist.

„Tu ești băiat de treabă, ce dracu' ți-a trebuit să te iei după nebuna aia?! Uite, acum suferi ca prostu' din cauza ei."

Mă arunc asupra lui și reușesc să-l dobor, apoi îl izbesc cu pumnul în gură. Polițistul vrea să mă lovească, dar cel de sub mine-l oprește:

„Lasă-l în pace!"

Se răsucește apoi cu agilitatea unui luptător de MMA, ajunge deasupra mea și mă prinde ca-n clește. Abia de mai pot respira. Rânjește. Din gură îi curge salivă amestecată cu sânge.

„Aaa, deci ești viteaz când vine vorba de pizdulicea aia. Dac-o vedeai cum guița ca o scroafă când i-o trăgeam la buci, cred că nu te mai opăreai în halu' ăsta. Auzi, mă? Simți ce puloi am? Spune, mă, simți?"

Își freacă de mine sexul semierect, continuând să rânjească.

„Hai, ridică-te! Și-ncearcă să nu mă mai enervezi. Fac asta spre binele tău. Ar trebui să fii recunoscător."

„Mișcă!", îmi zice și polițistul și mă împinge.

„Stai, mă,-n spate, nu te mai băga", îl pune la punct negriciosul.

Ajungem în capătul holului și pătrundem într-o vastă încăpere. Pe lângă pereți, păziți de polițiști și jandarmi, zac înșirați bărbați și femei, cu chipurile răvășite, tumefiate, cu hainele rupte și pline de sânge.

„Nu-i așa că nu e nevoie să-ți pun cătușe?"

Încuviințez dând din cap. Mă bate pe umăr și îi arată unui jandarm o hârtie. Acesta o cercetează câteva clipe, apoi ne permite să trecem. Dăm într-un alt coridor, ceva mai lat decât primul. Un neon clipește agonizant. O luăm la stânga. Apoi din nou la stânga și ajungem la o altă ușă păzită de jandarmi. Negriciosul le vâră și acestora hârtia sub nas.

Într-o curte înconjurată de un gard cu sârmă ghimpată, o Dacie albastră așteaptă parcată chiar în fața ușii. Șoferul, un tip chelios, cu mustață și ochelari de soare, bate darabana pe volan. Urcăm în spate.

„La aeroport", zice negriciosul.

Îl privesc surprins.

„O să fie bine", îmi spune.

„Și Valentina?! Nu plec fără ea."

„Tot o mai vrei?! – îmi spune zâmbind – N-ai auzit?! O să fie bine. Tatăl Valentinei știe pe cineva... S-a rezolvat. Doar să nu agitați prea mult apele. Țineți-vă pliscul. Brațul nostru e lung, vă ajunge oriunde. Și nu uitați, rudele voastre sunt aici. Le-ați putea avea pe conștiință."

Mașina gonește, privesc pe geam, orașul nu pare confruntat cu vreo criză. E mult mai puțină lume pe străzi, dar în rest totul arată la fel.

„Aș putea vorbi cu maică-mea?"

„Nu. Nu vei vorbi cu nimeni. Te urci în avion și te cari. O vei suna când ajungi."

„Când ajung unde?"

„Vei vedea."

„Dar nu am acte..."

„Actele tale sunt la Valentina."

Dacia intră în parcarea supraetajată și oprește la ultimul nivel.

„Aranjează-te un pic, doar nu vrei să te vadă în halul ăsta."

Îmi trec mâinile prin păr, îmi aranjez gulerul gecii și-mi scutur pantalonii de

praf.

„Nici tu nu arăți prea bine."

Zâmbește și-și cercetează buza umflată.

„Pe alții i-am nenorocit pentru mult mai puțin. Mare noroc ai avut. Adevărul e că-mi placi. Poate-o să-ți vină mintea la cap. Am putea lucra împreună cândva. Ne sunt necesari scriitorii."

„Noi doi nu avem nimic în comun."

„Deja avem, ai uitat?! Hai, du-te! Te așteaptă la poarta 157. Să nu vă treacă prin cap să faceți vreo trăsnaie. Suntem cu ochii pe voi."

Îi întorc spatele și mă îndepărtez cu pași grei. Inima îmi duduie ca un pickhammer. Mi-e teamă să nu fie vorba de o capcană, chiar dacă nu înțeleg ce rost ar avea. Puteam fi eliminat mult mai devreme și fără atâta bătaie de cap.

Intru în aeroport și merg tot mai repede. 150... 151... 152... 153... Aș vrea să alerg. 154... 155... 156... În sfârșit: 157.

Valentina e singură, ține în mâini actele și biletele noastre, privește în gol. Are umerii strânși, un pic ridicați, de parcă i-ar fi frig. Pe chip i se citește tristețea

amestecată cu groază. Palidă, încercănată, arată ca o fantomă.

Când ajung lângă ea, nu schițează vreun gest. Numai ochii îi sunt inundați dintr-odată de lacrimi. O iau în brațe și ea geme ușor.

„Nu mă strânge prea tare."

CAII

În prima zi am bătut un copil și am mușcat-o pe educatoare de mână. În alta am aruncat cu o jucărie de lemn într-un geam, făcându-l țăndări. Dar cea mai mare ispravă a fost să incendiez grădinița.

„Tata e pompier și va stinge focul", i-am spus educatoarei când mi-a smuls cutia de chibrituri din mână.

Până la urmă, ai mei au decis că încă nu sunt copt pentru socializare și m-au retras de la grădiniță. Am fost fericit. M-am jucat liniștit cu cowboy-i și indienii printre crenguțele de brad pe care le așezam pe covor. Nu știam niciodată cu care dintre ei să țin, așa că în final mureau toți. Rămâneau vii numai caii. Se împrieteneau și hotărau să trăiască împreună, până la adânci bătrânețe, printre crenguțe de brad.

Am mers apoi la școală, am devenit pionier. Poate că aș fi devenit și comunist, cine știe. Degeaba mă dau acum rotund, n-am stofă de erou.

Într-o zi, pentru că se apropia 8

Martie, învățătoarea ne-a propus să le facem o surpriză mamelor noastre.

„Spuneți-le că n-ați fost cuminți și că trebuie să vină la ședință."

Fiecare elev a avut de învățat o poezie despre mamă. Mie mi-a revenit una de Veronica Porumbacu:

„S-au aprins în noapte stele.
Ce aproape sunt de ele!

Numai să întind o mână
Și-una-n palm-o să-mi rămână.

Mamă, vrei de ziua ta
Să-ți aduc în dar o stea?"

Trebuia să fim îmbrăcați în uniformă de pionier, ne avertizase învățătoarea, era obligatoriu, așa că în dimineața respectivă am căutat pe ascuns cămașa și cravata. Am găsit cravata, dar cămașa nu părea să fie nicăieri. Până la urmă, mi-a trecut prin minte să verific și coșul cu rufe murdare. Era acolo, șifonată ca vai de ea. Am îndesat-o-n ghiozdan și-am plecat.

Când am ajuns la școală, m-am

schimbat în toaletă și am trecut de mai multe ori palmele ude peste cămașă, încercând în zadar s-o netezesc. Nu voia cu niciun chip să arate altfel decât ca o cârpă călcată-n picioare de un elefant.

La ora 11 mamele noastre au fost lăsate să intre în clasă. Învățătoarea ne așezase pe două rânduri, în fața tablei deasupra căreia atârna portretul tovarășului Nicolae Ceaușescu. Pe rândul din spate, suiți pe podium, se aflau cei mai mici de înălțime. Printre ei mă număram și eu.

Mama, crezând că vine să afle de ce mă făceam vinovat (refuzasem categoric să-i spun ce „făcusem"), se-mbrăcase cu niște banali pantaloni negri, cu o geacă de fâș vișiniu-închis, destul de uzată, iar capul și-l acoperise cu un șal negru din dantelă, de ziceai că e o văduvă spaniolă. Toate celelalte femei străluceau, erau colorate și vesele. Colegii mei nu-și țînuseră gura. Numai eu procedasem întocmai cum ne ceruse învățătoarea. Dar nu-mi păsa. Aveam ochi doar pentru mama și abia așteptam să mă audă recitând poezia.

Când mi-a sosit rândul, am rostit versurile tare și clar, cu pieptul umflat, iar

la final aveam lacrimi în ochi. De fericire, de dragoste.

„Mă boule! – mi-a zis mama pe drum – Toate nenorocitele alea erau îmbrăcate elegant, numa' io arătam ca o matracucă. Și tu?! Parcă te-a molfăit vaca. De ce nu mi-ai zis, mă, de ce?!"

Mergeam pe lângă lac, mama țipa, eu încetasem s-o mai ascult. Voiam să mor. Niciodată până atunci – și niciodată după aceea – nu a mai fost atât de rea. Am încercat s-o-nțeleg și până la urmă am iertat-o, căci numai eu o obligasem să devină o văduvă spaniolă, eu, pionierul șifonat.

Am ajuns acasă, m-am închis în camera mea și am aruncat în foc, prin ușița sobei de teracotă, toți caii, unul după altul. Îi priveam cum se topesc, cum devin de nerecunoscut. Din bucătărie se auzeau sertare, farfurii, tacâmuri și scaune smucite, trântite.

„Spală-te pe mâini și vino la masă!" mi-a strigat mama.

„Vin imediat", am răspuns.

Am închis ușița și m-am dus să mă spăl.

„Ce dracu' miroase așa?!", l-am auzit pe tata strigând din camera lui.

M-am ridicat pe vârfuri și m-am privit în oglinda de deasupra chiuvetei.

„Sunt caii", am zis și am răsucit robinetul.

SEX

Era pe jumătate beată, pe jumătate dezbrăcată, cu toți cei 43 de ani expuși sub lumina dură a veiozei. El nu se mai oprea. Își plângea de milă, deși voia să pară înțelept. Băuse și el destul, dar alcoolul nu-l mai înveselea ca altădată, ci îi adâncea depresia.

Din boxe se auzea Sonic Youth. Pe măsuța din fața canapelei erau două pahare cu whisky, un roman de Henry James, un pachet de țigări, o brichetă și un telefon mobil. Bine măcar că nu pusese Bach, așa cum făcuse cu o seară înainte. Ea adormise imediat. Răzbunător, o abandonase pe canapea. Ea se trezise pe la 7, înfrigurată, cu dureri în zona cervicală. Mersese în bucătărie, băuse o cafea și fumase o țigară. Făcuse duș plângând, se-mbrăcase și plecase la serviciu. Se-ntorsese pe la 6. Copiii erau la bunici, ar fi putut face sex mai devreme. Nu făcuseră.

Era trecut de miezul nopții și el continua să vorbească. Apoi s-a ridicat să schimbe muzica. Și-a trecut degetele peste

cotoarele CD-urilor din suportul ce se înălța aproape până-n tavan. A ales *Good* de la Morphine. Ea a răsuflat ușurată. Scăpase de Bach.

El a rămas cu carcasa goală în mână, bâțâind din cap. Se uita la CD-player de parcă s-ar fi uitat la un televizor și fredona în șoaptă: *Somethin' tells me you can read my mind...*

PRIETENUL

Trecuseră cinci ani de când îl văzusem ultima oară. Şi probabil că ar mai fi trecut cine ştie câţi dacă nu ne-am fi regăsit din întâmplare. S-a purtat de parcă ne despărțisem cu o zi înainte. Adevărul e că arăta neschimbat. Aceeaşi alură sportivă, acelaşi zâmbet perfect, optimist, hollywoodian. Eu pierdusem un pic din supleţe. „Bă, ce gras eşti!...", mi-a zis de cum m-a văzut şi am fost mulţumit că nu s-a legat şi de incipienta chelie. Aş fi vrut să mă revolt, dar bizarul comportament al prietenului meu mă fascina. Îmi părea o formă superioară de egoism. În urmă cu cinci ani, când i-am spus că mă însor, mi-a replicat sec: „Gata, viaţa ta s-a terminat!". Din nou m-am lăsat cucerit de siguranţa de ucigaş profesionist cu care şi-a proclamat independenţa faţă de toţi şi de toate. Aş fi vrut să am şi eu sângele lui rece, să dețin puterea de a nu trăi sentimente care te transformă într-un ins vulnerabil, să nu simt așadar nevoia de a trăi alături de cineva. "Ei, cum merge căsnicia? Încă

nu te-ai plictisit?", m-a întrebat la fel de tranşant. Am răspuns cu un calm trucat grosolan: „Sunt fericit!". „Asta e foarte bine", mi-a zis şi n-am ştiut dacă-şi bătea joc de mine sau era sincer. Totul părea foarte simplu pentru el, făceai aşa sau aşa, nu existau variante de mijloc, compromis sau nesiguranţă, lumea era vopsită în alb şi negru, de-o parte oamenii liberi, de cealaltă oamenii convenţionali care nu aveau curajul să se lase în voia sorţii, care căutau să arunce ancora, din dorinţa de a poseda ceva sigur, de a fi într-o situaţie călduţă. Nu, nu putea fi sincer. Pentru el, îmi spusese de atâtea ori, cuplul e o cuşcă în care trebuie să te convingi că te simţi bine, că partenerul tău nu are defectele pe care este evident că le are. Am intrat într-un bar și am continuat să vorbim. Prietenul azvârlea cuțit după cuțit și toate mă nimereau în plin, lăsând neatinse baloanele colorate pe care atât de frumos le aranjasem în jurul meu. Sângele șiroia și zâmbeam hipnotizat. Apoi a dispărut din nou. Într-o țară nordică, așa se zvonea. Existența mea curgea relativ liniștit, o viață ca a multora, aveam un copil, locuiam

într-un apartament cu trei camere, confort 2, într-un cartier muncitoresc, mergeam la serviciu, în weekend ieșeam cu soția în oraș, ne întâlneam cu prietenii, vara mergeam la mare, iarna la munte, era bine, dar mă gândeam la prietenul meu și îmi imaginam libertatea rece în care se găsea, zăpezile splendide, ghețurile, spațiile imense, vedeam chipuri strălucitoare, ochi vii, obraji rumeni, îl vedeam în lumea aceea, cu trupul său subțire, îl vedeam fericit, necorupt de nimeni și de nimic, un virtuoz al trăirii neîngrădite. Soția îmi surprindea momentele de melancolie, dar invocam tot felul de pretexte. În fond, nici nu era deranjată, se arăta doar grijulie. Un gest de afecțiune. Nu încerca să smulgă o mărturisire. Era o femeie discretă, nu se băga cu forța în sufletul meu, puteam respira lângă ea. O iubeam și îmi iubeam copilul. Nu avea de ce să-și facă griji. Însă nu puteam scăpa de amintirea prietenului meu. Mediocritatea existenței mele nu făcea decât să o aducă mereu și mereu la suprafață. Vorbele lui săpau în mintea mea galerii tot mai lungi ce păreau că-mi vor șubrezi iremediabil creierul, că

vor duce la prăbușirea lui. Uram blocul în care locuiam, cartierul urât și imund, fețele patibulare ale vecinilor. Asaltat de frustrări, furia creștea în mine. Apoi l-am revăzut. Se-ntorsese din nou fără să mă anunțe. Într-o zi însă m-a chemat. Am intrat în spital, tremuram, îmi părea totul atât de absurd. L-am găsit, era singur într-un mic salon. Mi-a zâmbit. Orbitele îi erau foarte pronunțate, nu prea mai puteai să-nțelegi ce transmit ochii săi. Era o permanentă expresie jalnică, de oroare încremenită, expresia ochilor unui miel mort, jupuit, de pe raftul unei măcelării. Desigur, moartea care avea să-l răpună atât de devreme nu dovedea că libertatea sa nu fusese autentică. Și nici nu simțeam că aș fi în vreun fel învingător. Îl priveam și din nou mă încerca o ciudată fascinație. El putea să dispară într-un mod atât de special. Moartea mea o să fie banală, eram sigur de asta. Și atunci am înțeles. După ce prietenul meu îmi spusese ce înseamnă viața adevărată, acum sosise momentul să-mi vorbească despre moarte. Îl uram și-l invidiam pentru puterea de a fi atât de categoric. Nu părea surprins de ceea ce i se

întâmpla, totul era în logica lucrurilor. O moarte adevărată, asta îmi spuneau ochii ăia holbați, *o moarte cum tu n-ai putea avea.*

Cuprins

Delay 3
Leoaica 9
Lecţia 17
Fabrica de draci 23
Şi se făcu întuneric 31
Caii 91
Sex 99
Prietenul 103

EDITURA NEXT PAGE
Aleea Zorelelor, nr. 6, Bucureşti, 061185
tel. 0726 23 90 82
e-mail: edituranextpage@gmail.com